

RACE & CULTURE

A Story of Humanity Beyond Borders

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

GILLETTE: ΦΥΛΗ & ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Έζησα κάποτε έξι μήνες σε ένα διαμέρισμα στη Λισαβόνα με ανθρώπους διαφόρων εθνικοτήτων, και σήμερα, μια μέρα που είναι αφιερωμένη στη μνήμη ενός από τα πιο δυσοίωνα κεφάλαια της ανθρωπότητας — το φαινόμενο του ρατσισμού — θέλω να διηγηθώ μια προσωπική ιστορία που με άλλαξε.

Έφτασα σε εκείνο το διαμέρισμα, στα έσχατα περίχωρα της Λισαβόνας, σε μια από τις φτωχότερες και πιο υποβαθμισμένες περιοχές, κυρίως πορτογαλόφωνη, με ανθρώπους από τη Βραζιλία, την Αγκόλα, το Σάο Τομέ, το Μογκαντίσου, τη Μαδαγασκάρη και λίγους από την ίδια την Πορτογαλία.

Η γλώσσα δεν μου ήταν οικεία, αλλά σε κάποιες λέξεις της αργκό θύμιζε διαλεκτικές μορφές της δικής μου πόλης — και η ιστορική μνήμη ότι οι Πορτογάλοι είχαν κάποτε αποικίσει τον τόπο μου δεν ήταν απλώς πιθανή, ήταν βέβαιη.

Μια έκφραση που πάντα με έκανε να χαμογελώ ήταν όταν έλεγαν στα πορτογαλικά FOCU MEU — που στην καλαβρέζικη διάλεκτο έχει την ίδια σημασία.

Πρόσεχα τα πάντα. Ο Alfonso, ο Osvaldo, ο Paolo, ο Roberto, ο Antonio, ο Ramon με περίμεναν κάθε βράδυ για φαγητό. Ήμουν ο μεγαλύτερος και ήθελαν τις ιστορίες μου.

Μια ιστορία που έμεινε στην ιστορία ήταν εκείνη με τη bruschetta, τη bussetta και το busadero — τρεις λέξεις, τρία εντελώς διαφορετικά πράγματα — κι εγώ έπαιζα μαζί της, πλέκοντας τις ιστορίες μου, κάνοντας πως δεν καταλαβαίνω, δημιουργώντας επίτηδες μπερδέματα και παρεξηγήσεις, και στο τέλος όλοι ούρλιαζαν από τα γέλια.

Με έβαζαν να λέω τις ιστορίες στα πορτογαλικά, και στο τέλος της καθεμιάς άφηνα να μου ξεφύγει ένα «vaffanculo» στα ιταλικά, σαν λυτρωτική εκτόνωση,

και όλοι χαμογελούσαν.

Κανείς δεν πρόσεξε ποτέ το χρώμα του δέρματός μου. Ήμουν ο μόνος λευκός ανάμεσα σε τόσα άλλα χρώματα, αλλά τα βράδια, μαζεμένοι, ήμασταν ένα ουράνιο τόξο ευτυχίας και χαμόγελων.

Φρόντιζαν μάλιστα να έχω να φάω όταν δεν είχα λεφτά να αγοράσω μόνος μου, και το έκαναν με αξιοπρέπεια και κομπόητα, λέγοντάς μου την ίδια ώρα ότι ήμουν καθηγητής επικοινωνίας, ένας μάγκας με τις γυναίκες και κάποιος που είχε κάνει το μυαλό του θησαυρό για να τον χαρίζει, ποτέ για να τον εκμεταλλεύεται.

Λοιπόν, σε όποιον με διαβάξει: έτσι μοιάζει ένας κόσμος σε κίνηση — κι εκεί που δεν το περιμένεις, φτάνει η πιο αδιανόητη βοήθεια, όπως μόνο οι Πορτογάλοι ξέρουν να τη δίνουν.

*Αντίο, φίλοι,
Ferdinando*